

Sygn. akt III C 1691/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kamykowska

Protokolant: Martyna Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2018 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **sp. z o.o.**

przeciwko **Szpitalowi (...) w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Szpitala (...) w W. na rzecz powoda (...) (...) sp. z o.o kwotę 2 147,34 (dwa tysiące sto czterdzieści siedem złotych i trzydzieści cztery grosze) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego Szpitala (...) w W. na rzecz powoda (...) (...) sp. z o.o kwotę 9 103,00 (dziewięć tysięcy sto trzy) złotych tytułem zwrotu opłaty od pozwu oraz kwotę 5 417,00 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie wobec cofnięcia powództwa.

Sygn. akt III C 1691/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lipca 2017 r. powódka (...) Spółka

z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w Z. wniosła

o zasądzenie od pozwanego Szpitala (...) w W. na jej rzecz kwoty 182.048,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

a) od kwoty 180.397,04 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

b) od kwoty 1.651,62 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego – pozew k. 2-3.

W dniu 2 sierpnia 2017 r. Referendarz Sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – nakaz zapłaty k. 20.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego – sprzeciw k. 23-25.

Ostatecznie w piśmie procesowym z dnia 14 maja 2018 r. (data pieczęci UP k. 92) powódka częściowo cofnęła powództwo i zrzekła się roszczenia co do kwoty 179.901,32 zł – pismo k. 86-87.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Szpital (...) w W. – (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej z siedzibą w W. (obecnie Szpital (...) w W.) zawierał regularnie umowy z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką komandytowa z siedzibą w Z., prowadzącą działalność w zakresie dystrybucji sprzętu medycznego, dotyczącą sprzedaży i dostawy przez ww. spółkę na rzecz szpitala materiałów medycznych – informacja z KRS k. 6-11, umowy k. 34-46.

Pozwany otrzymał towar wraz z fakturami na łączną kwotę 180.397,04 zł, tj.:

- FV nr (...) na kwotę 495,72 zł z terminem płatności 03.01.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 7.554,59 zł z terminem zapłaty 01.04.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 34.357,99 zł z terminem zapłaty 01.04.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 7.100,46 zł z terminem zapłaty 29.04.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 14.407,87 zł z terminem zapłaty 29.04.2017 r. ,
- FV nr (...) na kwotę 58.544,71 zł z terminem zapłaty 30.05.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 5.925,22 zł z terminem zapłaty 30.05.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 742,82 zł z terminem zapłaty 26.06.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 11.910,78 zł z terminem zapłaty 27.06.2017 r.,
- FV nr (...) na kwotę 39.356,88 zł z terminem zapłaty 27.06.2017 r. – wyciąg z ksiąg powódki k. 12, faktury k. 47-56.

Wskutek bezskutecznego upływu terminów płatności ww. faktur powódka w dniu 29 czerwca 2017 roku wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 180,397,04 zł – wezwanie do zapłaty k. 13, potwierdzenie wysłania korespondencji k. 15. W dniu 10 lipca 2017 roku powódka złożyła pozew o zapłatę. Równocześnie pozwany po otrzymaniu wezwania do zapłaty uznał fakt istnienia długu i jego wysokość. Strony porozumiały się co do kwestii spłaty należności, co skutkowało cofnięciem pozwu przez powoda w części, tj. w kwocie 179.901,32 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do tej kwoty – wiadomości e-mail k. 57-58, k. 88-91.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów oraz bezspornych twierdzeń obu stron.

Sąd dał wiarę dokumentom prywatnym na okoliczności określone dyspozycjami art. 245 k.p.c., przy czym żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i autentyczności, ani nie wzbudziły one wątpliwości Sądu, co do czasu i miejsca ich powstania.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy umożliwił ustalenie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych i prawidłowe rozstrzygnięcie.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że świadczenie pozwanego, którego spełnienia strona powodowa dochodzi w niniejszej sprawie, stanowi nieuiszczoną przez pozwanego pozostałą część ceny sprzedaży i dostawy materiałów medycznych wraz

z odsetkami za opóźnienie. Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W realiach niniejszej sprawy za udowodniony należało uznać fakt zawarcia pomiędzy stronami przedmiotowej umowy sprzedaży. Podkreślić należy, że okoliczności zawarcia umowy o treści przedstawionej przez powódkę nie były kwestionowane przez pozwanego

w toku postępowania. Pozwany nie kwestionował żądania ani co do zasady, ani co do wysokości. W ocenie Sądu zasadność powództwa znajduje oparcie w treści zawartej przez strony umowy. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że powódka na zasadzie art. 6 k.c. wykazała zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazał na niezgodność terminów płatności za faktury, które w jego ocenie były niezgodne z treścią zawartych umów, a faktury nr (...) miały termin płatności 10 lipca 2017 roku, co winno wykluczyć je z przedmiotu niniejszego powództwa. Pomimo powyższych twierdzeń strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów świadczących o uzgodnieniu płatności za towar w inny sposób niż wskazany na fakturach znajdujących się w aktach sprawy, które potwierdzają terminy spłaty należności wskazane przez powódkę w pozwie. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Strona, która nie wskazuje dowodów na poparcie swoich twierdzeń musi liczyć się z przegraniem sprawy. Samo twierdzenie strony nie stanowi dowodu na uzgodnienie zapłaty w terminie odmiennym niż przyjęty w przedłożonych do akt sprawy fakturach. Pozwany nie dokonał weryfikacji treści faktury po jej otrzymaniu w zakresie wskazanego na dokumencie terminu płatności. Nadmienić należy, że termin płatności wskazany na fakturach był terminem odroczonym i umożliwił pozwanemu dokonanie zapłaty po upływie 60 dni od wydania towaru, bez konieczności zapłaty odsetek za opóźnienie. Powódka, jako sprzedający, wypełniła wynikający z umowy sprzedaży obowiązek przeniesienia własności rzeczy i wydania ich kupującemu. Natomiast podstawowym obowiązkiem kupującego jest obowiązek odebrania rzeczy i zapłaty ustalonej ceny. W przedmiotowej sprawie zostało wykazane, że strona pozwana nie dopełniła ww. obowiązku związanego z zapłatą kwot odpowiadającym wartości zakupionego towaru w ustalonym przez strony terminie. Mając na uwadze powyższe, uznać należy – przy uwzględnieniu cofnięcia powództwa ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 179.901,32 zł –, że roszczenie o zapłatę zasługiwało na uwzględnienie.

Uwzględnieniu na podstawie art. 481 § 1 k.c. podlegał również wniosek powódki

o zasądzenie odsetek za opóźnienie. Sąd orzekający w niniejszej sprawie przyjął bowiem, iż w zakresie niebudzących wątpliwości twierdzeń powódki na pozwanym ciąży obowiązek spłaty należności głównej wraz z odsetkami za opóźnienie naliczonymi od kwoty zadłużenia tj., od kwoty 180.397,04 zł od faktur wymagalnych na dzień 29 czerwca 2017 roku, odsetek skapitalizowanych na dzień 7 lipca 2017 roku w kwocie 1.651,62 zł, oraz odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono stosownie do zasady odpowiedzialności za jego wynik, tj. w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Odnosząc się do częściowego cofnięcia powództwa przez powódkę, wskazać należy, że co do zasady, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy przez powoda, jednakże sytuacja, gdy cofnięcie pozwu następuje na skutek zaspokojenia roszczenia powoda, stanowi wyjątek od powyższej zasady. Zgodnie

z utrwalonym poglądem judykatury, zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego (m.in. postanowienie SA w Białymstoku z dnia 30 listopada 1995 roku, I ACz 366/95 OSA 1996/7-8/34). W takiej sytuacji przepis art. 203 § 2 k.p.c. nie ma zastosowania. W związku

z powyższym zasła konieczność zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kwoty 9.103,00 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwoty 5.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, na którą składają się poniesione koszty zastępstwa procesowego wynikające z § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w kwocie 5.400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Wobec częściowego cofnięcia powództwa przez powódkę ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 179.901,32 zł, Sąd umorzył postępowanie w pozostałym zakresie na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.